

Розділ 1

Усе почалося з чужої історії. Спершу одна жінка пішла на зустріч із чоловіком і дорогою десь зникла. Я не знала тієї жінки. Ніколи її не зустрічала. Але я легко могла уявити, як вона крокує вулицями Джорджтауна^{*}, вистукуючи підборами по тротуару в такт громіливій музіці, що виривається з міських барів. Я й сама не раз ходила тими доріжками.

У заміжжі вона звалась Евелін Карні. У дівоцтві — Саттон, родом з маленького містечка, де в заміському клубі товкся прийшлий з холодної півночі люд. Про її рідну я так нічого певного й не дізналася, лише складалося враження, що їм завжди було байдуже і до неї, і до того, чим вона займалася, тож коли Евелін зникла, вони, мабуть, лише колективно знизали плечи ма та й по всьому. Може, вона втекла від них або ж просто була з тих численних жінок, таких, як і я, котрі приїхали у велике місто, сподіваючись почати все наново? Для успіху в Окрузі^{**} в неї не було жодного зі звичних засобів: ні впливового спонсора, ні академічного підґрунтя, ні товстого гаманця. Не було в неї і сімейних зв'язків. Зате вистачало честолюбства й привабливості, перед якою не міг встояти жоден чоловік, тож вона, не вагаючись, пускала в хід і те, і друге.

Не знаю, чим це мене так зачепило, пам'ятаю тільки, що коли вперше її побачила, мій погляд так і прикипів до неї. Є в мене така особливість — моментально вхопити оком «картинку» і вже не відпускати, забиваючи про обачність. А мене ж попереджали. Коли я була малою, гречною дитиною, котра

* Джорджтаун — один із найстаріших, найпрестижніших і найдорожчих районів міста Вашингтон, що в окрузі Колумбія. — Тут і далі, якщо не вказано інше, посторінкові примітки перекладачки.

** Ідеється про округ Колумбія.

поводилася так, як і личить вихованим дівчаткам, наш пастор фіяльний священик якось сказав мені: «Будь обережна з тим, що впадає тобі в очі. Те, що ти бачиш, стає частиною тебе».

Мабуть, не варто було нехтувати цією порадою, але саме так я й чинила в дитинстві, чи коли була репортеркою-початківкою, або й значно пізніше, ставши надто молодою виконавчою продюсеркою, якій аж дух забивало від сили зображення. На той час я по вуха загрузла в пошуках Евелін Карні, й було вже запізно.

* * *

Спершу її історія з'явилась у стосику пресрелізів, який поклали мені на стіл. Я перебирала аркуші, аж раптом мою увагу привернув напис жирним шрифтом: «ЗНИКЛА БЕЗВІСТИ». Далі йшов текст:

«Департамент поліції округу Колумбія звертається до громадськості по допомогу у встановленні місцезнаходження зниклої безвісти особи на ім'я Евелін Мері Карні. Востаннє її бачили приблизно о 21:48 в суботу 8 березня на Вісконсин-авеню, 1200, північний захід».

Під опис, складений поліційним жаргоном — біла жінка віком тридцяти років, зріст 163 см, вага 52 кг, — могла підійти будь-яка жінка. Наприклад я.

Секунд із тридцять ефірного часу, не більше. Та раптом мені спало на думку: Джорджтаун? Із Джорджтауна ще ніхто безвісти не зникав. Там же через кожні два квартали полісмені на варті — охороняють дорогі будинки, модні ресторани й елітні бутиki.

Під текстом була фотографія зниклої жінки — поганенька розмита копія. Обличчя зернисте й сіре, замість очей — дві білі плями. Достоту маска, збіса жаска. І я подумала, що жінка, мабуть, мертвa. Це траплялося раз по раз, до нудоти одноманітно: жінка, яку вбив той, хто клявся їй у коханні, або рідше — якийсь маніак. Упродовж десяти років, які я прожила

в Окрузі, я мала справу з різними варіантами цієї історії, котрі повторювалися з нудотною одноманітністю.

У двері моого кабінету постукали, увійшов Ісая. Головний редактор, моя права рука, який знав все – технічні новинки телевізійного радіомовлення, історію міста, останні події місцевого політичного життя й кримінальну статистику, підспідок усього й усіх. Років сорок тому він став одним із перших чорношкірих журналістів, які з'явилися на телебаченні. Він був першокласним репортером.

– Ти запізнюєшся на власну нараду, – повідомив він, дивлячись на мене поверх чорної рогової оправи. – А як же твоє правило «Вірджинія Найтлі випереджає події»?

Те правило, разом з усіма іншими, які я знаю, прищепив мені він. Я глянула на годинник і здивовано побачила, що він має рацію.

– Ходімо, – сказала я.

Ми проштовхувалися через ньюзрум¹, і раптом я відчула знайоме піднесення, яке час од часу несподівано охоплювало мене – у мить затишня перед редакційною нарадою або посеред моїх програм, коли виходив чудовий відеосюжет, а бувало, і в кінці дня, коли всі вже порозходились й лишаюся тільки я, щоб повимикати світло.

У залі для засідань, спершись плечима об скляну стіну й насунувши на очі бейсболку «Dodgers», з-під якої вибивалася чорна чуприна, стояв Нельсон Янг, наш найкращий молодий оператор. Був він легковажної вдачі й любив попліткувати. Ось і зараз смакував якусь брудну історію про одного конкурента, редактора новин, котрого застукали зі співробітницею десь у відділі дизайну.

– Як вам така графіка? – кривлявся він.

– Жоден редактор новин не ризикуватиме через це кар'єрою, – зауважив Ісая, сідаючи поряд зі мною.

Я підняла руку, хвацько, немов полісменка-регулювальниця.

¹ Редакція, відділ новин. – Примітка редакторки.

— Хай там як, а розпускати плітки про особисте життя своїх колег — непрофесійно.

— Але, Вірджиніє, — проскіглив Нельсон, — це ж і є наша робота.

До залу вихором влетіла Мойра. Про Мойру інакше й не скажеш — саме вихором вона й літала. Мойра мала статуру подіумної моделі; просторе, богемне вбрання майоріло десь позаду, ніби вона завжди йшла проти вітру. То була ідеальна телеведуча, яка кидала виклик демографічним стереотипам статі, віку й раси. Її андрогінну красу грецької статуї доповнював теплий колір шкіри, яка світилася легким рум'янцем свіжоспеченого хліба.

— На П'ятому каналі звільняють людей, — бездоганно поставленим голосом промовила вона.

— Скоро буде свято й на нашій вулиці, — пробурмотів Ісая.

Наша пісня гарна й нова. Щотижня ширилася нова байка про припинення телевізійного мовлення. Авеж, коли нещодавно спонсори почали втрачати гроші й прибрали з ефіру свою рекламу, я й сама трохи запанікувала. Наша доля залежить від їхньої. Але ж не кричимеш пробі, коли біда вже в тебе перед носом. Ти робиш геройчу міну й окопуєшся поглибше.

— Вони пропонують достроковий вихід на пенсію, — сказала я, — а не звільнення.

— Це те саме, — сіпнула Мойра одним плечем, не завдаючи собі клопоту сіпати обома. — Досвідчені фахівці залишаються без роботи.

— Не зовсім те саме, — заперечила я. — При достроковому виході на пенсію ти отримуєш чек на кругленьку суму, який за інших умов тобі б ніяк не світив.

— А я б не відмовився отримати грошенят на дурничку, — устриг Нельсон, а потім перехилився до мене через стіл. — А чого, власне, ми тут товпимося?

— Це називається пресреліз. Може, ти щось чув про таке.

— Пресреліз про що? Про тест Роршаха?